

[Arentoft]

gende under overskriften »Forklaring fra Babrak Karmal« i en Reutermeddelelse:

»Afghanistans præsident, Babrak Karmal, sagde torsdag, at sovjetiske styrker var kommet til Afghanistan 10 dage inden kuppet 27. december, der styrkede hans forgænger, Hafizullah Amin. Amin var dømt til døden inden kuppet af medlemmer af regeringspartiet, fordi han ville styrke sin stilling ved hjælp af CIA, hævdede Karmal.«

Så kan man faktisk spørge: hvem var ledelsen i det tilfælde, og kan man tro, at præsident Amin skulle have anmodet om sovjetisk bistand for at blive henrettet dagen efter?

Ministeren understregede også verdensreaktionen både i sikkerhedsrådet, hvor Sovjet nedlagde veto, og i FN's generalforsamling, hvor 104 lande stemte for en resolution mod Sovjet – heraf bemærkelsesværdigt mange af de alliancefrie lande. Det er også rigtigt, at der er mange eksempler på, at Sovjet har søgt at blande sig i udviklingen i Afrika, ofte med cubanske tropper som stødtropper.

Jeg er enig med ministeren i, at der ikke skal overreageres, men eftergiveness duer altså heller ikke i verden i dag. Som eksempel kan nævnes, at Sovjet nu er villig til at drøfte TNF, altså mellemdistanceraketterne, og så sent som i går kunne Politiken fra sin korrespondent Søren Nielsen i Washington meddele, at der nu foreligger et udspil fra præsident Bresnev, der i en tale i Kreml tilbød at trække de sovjetiske invasionsstyrker ud af Afghanistan, hvis landets neutralitet blev garanteret og udenlandsk indblanding ophørte.

Jeg er også enig med udenrigsministeren i følgende citat:

»Den sovjetiske invasion i Afghanistan har ikke direkte indvirkning på vore nationale forsvarsovervejelser, men den tjener til at understrege betydningen af stadig årvågenhed og et troværdigt allianceforsvar, et allianceforsvar, hvori Danmark må indgå som led i forsvaret af det ansvarsområde, der er afstukket i NATO-traktaten, og med den vægt, som vor økonomiske formåen tillader.«

Danmarks medlemskab af NATO er også helt klart fremskridtspartiets grundlag for vort lands sikkerhedspolitik. Tiden løber stærkt, og vi så sovjetisk invasion i Polen i 1944, i Ungarn i 1956, i Tjecoslovakiet i 1968 og nu i Afghanistan i 1980. Der er altså

mærkværdigvis 12 år imellem, og så er spørgsmålet: hvad skal der ske i 1992 eller måske før eller senere eller slet ikke?

Det, der virker afskrækkende, er, at det, vi har set ske, faktisk er det, vi så Hitler gøre. Han tog stat for stat og så, om det gik, og det gik altså lige indtil den 1. september 1939 for Hitler.

Der har i offentligheden været brugt udtrykket, at invasionen i Afghanistan kan blive et russisk Vietnam. Når det drejer sig om regulære troppers kamp i bjergterræn med lokale styrker, kan sammenligningen holde, men jeg vil gerne erindre om, at Vietnamkrigen begyndte på den måde, at Sydvietnam var medlem af forsvarsalliancen SEATO, og efter angrebet på Sydvietnam deltog tropper fra Australien, New Zealand, Thailand, USA og andre lande, der tilhørte pagten. Pagten fungerede altså, og det er nok værd for os som medlemmer af forsvarsalliancen NATO at tænke over. Det viser, at vi kan stole på USA. De andre partnere trak sig ud efterhånden, og det lykkedes verdenspressen at vende verdensopinionen, så det var USA, der kom til at stå som skurken. Det er faktisk uretfærdigt.

I forgårs debatterede vi den hjemlige forsvarspolitik, og som jeg sagde dér, afventer vi forslaget til en ny forsvarslov, før der kan blive tale om reelle politiske forhandlinger. I den forbindelse er det interessant at erfare, at det radikale venstre nu holdes ude fra forhandlingerne bag lukkede døre. I radioen i aftes kunne vi erfare, at de radikale forhandlere alligevel vil møde op til næste møde. Mon de vil blive afvist? Og hvad vil der ske, hvis vi møder to repræsentanter op fra fremskridtspartiet? Vil vi blive afvist? Nå, nu skal man ikke være bange, for vi kommer ikke, uden at vi er blevet inviteret.

For at skære det ud i pap: der skal ikke være tvivl om, at fremskridtspartiet vil være en positiv forhandlingspartner. Det har fremskridtspartiet vist givet tilstrækkelig mange beviser på på forsvarsområdet gennem de sidste 5 år, ikke mindst ved vore afstemninger henholdsvis den 25. marts 1977 og til de to dagsordener i går. Og vi har været lige så længe i folketinget som både kristeligt folkeparti og centrum-demokraterne, som hr. Ninn-Hansen i sit indlæg betegnede som partier, der i mange år havde stået bag forsvaret.